

Kristýna

Můj příběh je o tom, že si tak normálně užívám života, život je totiž hodně zábavnej, děláme hodně legrace. Jsou pro mě důležitý kamarádi a moje láska, Jirka.

Jsem ráda, když mám kamarády a kámošky. Láska pro mě znamená, že jsme s Jirkou. Jsem šťastná, když mám Jirku. Je to hezkej pocit, když miluju Jirku a když Jirka miluje mě. Chci jednou bydlet s Jirkou. A možná se mi to splní, když teď vydělávám peníze. Změna bude, že se budeme starat o sebe a naučíme se i něco nového.

Kristýnin příběh očima pracovníků Diakonie:

Pamatuju si den, kdy k nám Kristýna přišla poprvé. Byla plná smíchu, rozjařeně se usadila do relaxačního vaku, rozhlédla se po všech lidech v místnosti a nadšeně řekla: „Tady se mi bude líbit!“ Pro nás tehdy byla jako z jiné planety – na cokoli se jí člověk zeptal, co dělá ráda, tak na všechno odpovídala nadšeně.

Tím svým nadšením, úžasnou energií a dobrou náladou je úplně nakažlivá, strhává svým elánem i ostatní. Ráda zkouší nové věci, vrhá se do nich po hlavě. Má ráda, když je hodně legrace, když je zábava. Ale tím nejúžasnějším, co zažívá, je setkávání se s kamarády. Diakonie je pro ni právě tím místem setkávání. Někdy se ovšem stává katastrofa a do Diakonie nemůže jít, třeba když je nemocná, to potom opláče.

Jednou se účastnila běžeckých závodů na Mostné hoře. Běželo se podle fáborků a konkurence byla veliká. Verča, nejlepší kamarádka Kristýny, se bála, že se svým zrakem fáborky neuvidí. A tak Kristýna běžela vedle Verči, přitom si mohla už dávno vepředu běžet pro medaili. Kamarádi jsou důležití, důležitější než medaile.

Pro Kristýnu je také hodně důležitý vztah, který prožívá se svým Jirkou. Podnikají toho spolu spoustu a jednou spolu chtějí žít.

Kristýna má ve svém životě jasno - být co nejvíce s kamarády, být co nejvíce se svým Jirkou a žít naplno. „Koukám na život, aby to byla velká legrace.“

A jak Kristýnu vidí její maminka:

Kristýna neměla moc dobrý start do života. Miminko s nízkou porodní váhou, těžkou srdeční vadou, neprospívající, měla velmi pesimistické prognózy. Po složité operaci nás ale všechny překvapila. Začala prospívat, byla neustále pozitivně naladěná a už ve školce měla spoustu kamarádů.

Do nových výzev se pouštěla s elánem a nadšením. Chodila cvičit do TJ, naučila se plavat, lyžovat, jezdit na kole. Poslední rok školky chodila v rámci experimentu jeden den v týdnu do školy. Protože to byla středa, ujala se přezdívka "Středoškolačka" :-). Následovala ZŠ, pokračování na Praktické škole a Diakonie. V rámci svých možností se v Diakonii zapojuje do práce. Tam chodí velmi ráda.